

นายค=
อัย
ฟออัย

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

เจ้าหญิงฟูลอโอม เขียน

Jung Hyochun ภาพ

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

เจ้าหญิงฟูลอน เขียน
Jung Hyochun ภาณุ

Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

นายคะ อย่ามาอ้อย

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2200-9

ภาพประกอบ Jung Hyochun

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 409 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

จะเรียกว่าเป็นเรื่องบังเอิญหรือพรหมลิขิตดีนะคะ ที่อยู่ๆ เราก็ได้พบกับคนที่ไม่คิดว่าจะได้เจอกันอีก แถมใครคนนั้นยังอยู่ในสถานะที่เราคาดไม่ถึงอีกต่างหาก

เหมือนเหตุการณ์ระหว่าง 'นุ่มนัม' กับ 'อาคิสึกิ โคจิ' ที่แอบบึ่งกันอย่างไม่ได้ตั้งใจ แล้วโลกยิ่งกลมกว่าที่คิด เพราะพวกเขาได้เจอกันอีกครั้ง และที่ยิ่งไปกว่าคือเขาดันกลายเป็นนายญี่ปุ่นของเธอซะนี่ ทั้งที่รู้ว่าควรหยุดความรู้สึก แต่เสน่ห์ของนายก็ก่อวนนุ่มนัมไม่หยุด พอเห็นเธอหวั่นไหวเขายิ่งได้ใจ ยิ่งอยู่ใกล้เขายิ่งอ่อยเบอร์แรง แล้วมนตร์แห่งโชคชะตาจะร้ายให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาไปในทิศทางไหน ติดตามกันได้ใน 'นายคะ อย่ามาอ่อย' ผลงานของเจ้าหญิงผู้เลอโฉมกันต่อในเล่มได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

เรื่องนี้บอกเลยว่าวิบากกรรมเยอะมาก อยู่กับมันมานานมาก ใช้เวลาเขียนนานมากเวอร์ ถ้าจะให้เล่าก็ต้องเริ่มตั้งแต่ต้น คือเกือบจะไม่ได้เขียนเพราะล้งเลหลายสิ่งทั้งเรื่องอายุตัวละคร จะเป็นวัยทำงานทั้งหมด เหมือนต้องออกจากกรอบที่เราคุ้นชิน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นวัยมัธยมหรือมหา'ลัย ด้วยความที่เป็นรักหวานแหววสำหรับวัยรุ่น เราก็เลยกลัวว่าเธอเขียนวัยทำงานมาแล้วนักอ่านจะขบมัย จะอินกับเราหรือเปล่านะ

ก็เทียบกับตัวเองอยู่นานจนสุดท้ายก็ตัดสินใจทำตามสัญญาตน (คืออายุเยอะแล้วก็เลยฟินกับผู้ชายอายุ 25+++ มากกว่าเด็กมัธยมไปเสียบ่อย) ลองเขียนดูอย่างที่อยากเขียนแบบใส่เต็มที่แล้ว แต่ยังกังวลอยู่ดี เลยต้องเอาไปลงในเว็บเด็กดีเพื่อจะดูฟีดแบ็ก ปรากฏว่ามีนักอ่านหลายคนเลยที่บอกว่ารอแนวนี้มานาน ชอบมากๆ หรือบางคนก็เลิกอ่านนิยายไปแล้วแต่กลับมามีนิยายอีกครั้งเพราะเรื่องนี้

คนเขียนก็ฟินไปอีก เพราะเราได้ทำในสิ่งที่เราชอบ (ได้แอบเอนายาตัวจริงที่ทำงานมาเป็นพระเอก) แล้วก็ได้ทำให้นักอ่านมีความสุข ฟินไปกับเรื่องได้ด้วย ก็ขอบคุณทุกคนมากๆ ที่ติดตามคอยให้กำลังใจ คอยวาดแฟนอาร์ตมาให้ฟินกันตลอด ทุกคนเป็นกำลังใจที่ทำให้เราเขียนจนจบได้ (331 หน้า A4 เขียนนะ เขียนไปได้ไม่รู้) ทั้งๆ ที่ชีวิตช่วงนั้นคือวุ่นวายมาก งานประจำก็ยุ่งมาก ต้องเดินทางตลอด บางทีต้องเอาคอมฯ ไปปั่นบนเครื่องบิน บนรถตู้ ปั่นทุกที่ที่ทำได้เพื่อจะให้มันทันเดดไลน์ ไม่ได้นอนหลับบนเตียงเป็นเดือนๆ เลยเพราะต้องปั่นได้รู้แทบทุกวัน ต้องอาศัยงีบสักชั่วโมงแล้วค่อยตื่นมาปั่นต่อ จนมันหน้าคอมฯ นี่แหละ คือชีวิตพีคมาก บางทีปั่นไปนั่งร้องไห้ไป มีหลายครั้งที่ท้อแล้วก็รู้สึกว่ายัย เราจะไหวหรือวะ พอก่อนมัย

เกือบถอดใจหลายครั้งแล้ว แต่ที่สำเร็จได้ก็เพราะคอมเมนต์นักอ่าน และความไฟต์ของกอง บ.ก. ที่คอยบิลด์ คอยให้กำลังใจ คอยช่วยยื้อชีวิตเพื่อให้ทุกอย่างมันออกมาทันและออกมาดี มีหลายคนที่อยู่เบื้องหลังหนังสือเล่มนี้ และถ้าไม่มีพวกเขาเหล่านี้ก็จะไม่มีนายขาออกมาให้อ่านกันแน่นอน ดังนั้นขอบคุณมากนะคะ ชอบคุณทุกคนจริงๆ และขอโทษที่ทำให้วุ่นวายหลายอย่าง วันนี้น้ำหนังสือออกมาเป็นเล่มแล้ว บอกไม่ถูกจริงๆ ว่า

ดีใจแค่ไหน รักทุกคนมากๆ เลยค่ะ

ใครที่อ่านแล้วฟินกับนายซาก็อย่าลืมแวะมาแบ่งปันความฟินให้คนอื่นชื่นใจ
ด้วยนะคะ มีหลายช่องทางให้มาคุยกันค่ะ ตามนี้เลย~

Facebook : เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

Instagram : @prettyprincessjamsai

Twitter : แฮชแท็ก #นายคะอย่ามาอ่อย หรือ @Kantarin_L

Website : www.prettyprincess.co

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

1

昨日、知らない人とキスしていた。

(เมื่อคืนนี้ฉันจูบกับคนที่ไม่รู้จัก)

@Plum Plum Bar

"คัมปายยย~ ยินดีด้วยนะตัวนิ่มของฉัน ในที่สุดก็ได้งานแล้ว~"

"เย่~"

ฉันหยิบแก้วอุเมะซู (เหล้าบ๊วย) ของโปรดที่สั่งมาเป็นเซตแบบไม่กลัวว่าจะเมาขึ้นมาชนแก้วกับเพลงพิน เพื่อนสาวที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียน ก่อนจะดื่มรวดเดียวหมดแก้ว รสหวานอมเปรี้ยวนิดๆ ปนขมฝาดหน่อยๆ ของเหล้าบ๊วยชั้นดีผ่านเข้าลำคอและทิ้งความร้อนผ่าวไว้ลึกพักก่อนจะจางหายไป ก่อนจะกลับมาใหม่เมื่อพวกเราหยิบแก้วที่สองขึ้นมาชนกันอีก

ฮ่าาา! อุเมะซูนี่มันดีจริงๆ ของจริงต้องแบบ Straight* เท่านั้น!
เหมาะสำหรับการเฉลิมฉลองเป็นที่สุด~

"แล้วเป็นไง บริษัทเป็นไงมั่ง"

"ก็ดีนะ อยู่โอศิก เดินจากรถไฟแป๊บเดียวก็ถึง รอบๆ ก็มีคอนบินี่เยอะ..."

* วิธีดื่มอุเมะซู (梅酒) หรือเหล้าบ๊วยจะมีหลายแบบ เช่นผสมโซดา ผสมน้ำเปล่า แบบใส่น้ำแข็งก่อนเดียว (ร้อน) หรือแบบ Straight (ストレート) คือดื่มเพียวๆ ไม่ใส่อะไรเลย

"ไม่ได้ถามถึงเรื่องนั้น"

"เอ่อ พี่ ที่ทำงานก็ดูใจดี..."

"หมายถึงผู้ชายที่ออฟฟิศแกล้งะ งานดีมัย"

"..."

"อย่ามองแรงขนาดนั้นดิ ก็แบบถามเป็นข้อมูลเฉยๆ"

"ข้อมูลเอาไปทำอะไรมึนทราบ" ฉันทักตามองแรงใส่เพื่อนก่อนจะยกไหล่
นั่งเพลงพินก็เบ็นกุลสตรีเซ็งรุกส่ายอ้อยมาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่นา ควรชิน
ได้ละ "แต่ก็ไมรู้เหมือนกันอะ ตอนไปสัมภาษณ์ก็ได้คุยแต่กับพี่ HR กับพี่ล้าม
คนเก่า..."

"โหย อะไรกันเนียแก อุตสาห์ได้ไปทำบริษัทโฆษณาทั้งที"

"บริษัทโฆษณาแล้วมันทำไมเหร"

"ก็มันเป็นไอทีแนวสตาร์ทอัพที่ส่วนใหญ่จะมีแต่คนหนุ่มๆ ไฟแรง
ไม่ได้มีแต่ไอ้จ๋าง (คุณลุง) วัยห้าสิบบวกๆๆ อย่างนายญี่ปุ่นที่โรงงานแบบที่
ฉันเจออยู่ทุกที่ทุกวันไงเล่า!"

"อ้อเหร..."

"ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ ฉันทึกคิดจะยื่นใบลาออกก่อนผ่านช่วงทดลองงาน
ด้วยซ้ำไป อดทนอยู่กับลุงๆ ไม่ไหวแล้ววรว" ยัยพินคร่ำครวญก่อนจะ
หยิบอุเมะซูมาดื่มย้อมใจพร้อมกับหันไปตะโกนสั่งมาสเตอร์ของร้านว่า
ขออีกชุดด้วยอีกต่างหาก "ความฝันที่อยากจะทำงานไปเป็นภรรยาสาวสวย
ของนักธุรกิจหนุ่มญี่ปุ่นหน้าตาดีแล้วก็ย้ายไปใช้ชีวิตอยู่ที่โตเกียวของฉัน
มันช่างริบหรี่มากตอนนี้"

อ้อหือ ความฝันเป็นรูปธรรมจ้ะเลย

ฉันทักหน้าหงิกหงักพลางหยิบอุเมะซูเซตใหม่มาดื่ม ก่อนจะส่ง
คอมเมนต์นี้ๆ ไปให้ยัยพินอกแตกเล่น

"นายญี่ปุ่นในไทยส่วนมากก็มีครอบครัวกันหมดแล้วไม่ใช่หรอไง"

"มันต้องมีคนโสดๆ บ้างสิน่า พวกคนหนุ่มๆ นะ โดยเฉพาะพวกบริษัทไอที
หรือบริษัทโฆษณาอย่างที่แกไปทำ"

"แล้วทำไมไม่มาทำบริษัทไอทีแต่แรกเล่า"

"ก็ทำโรงงานมันเงินดีนี่นา" ยัยพินตอบหน้าตาเฉย ก่อนจะแลบลิ้นแฉลับ
"แต่ถ้าเป็นนายญี่ปุ่นวัยห้าสิบอัพที่ดูดีและยังไม่มีภรรยาฉันก็โอเคนะ"

"จ๋า จ๋า"

"อย่างมาสเตอร์นี่ไง"

"ผมแต่งงานแล้วครับ"

"บู้ววว นี่ลูกค่านะ ตอบเอาใจบ้างก็ได้"

"อีกอย่างผมอายุยังไม่ถึงห้าสิบด้วย" มาสเตอร์ที่พูดภาษาไทยได้
คล่องแคล่วราวกับเป็นภาษาหลักหัวเราะเสียงเบา ก่อนจะขยับตาให้ยัยพิน
ที่นั่งทำหน้ากระแง้ากระงอดใส่ "แต่ถ้าจะให้แนะนำหนุ่มญี่ปุ่นดีๆ ให้ละก็
พอไหวอยู่นะ"

"เอ๊ะ จริงหรอคะ"

"มาสเตอร์อย่าไปสนับสนุนนางสิคะ"

"เขามาที่นี้บ่อยพอควรเลยนะ จริงๆ วันนี้ก็น่าจะมาละมั้ง" มาสเตอร์ว่า
ก่อนจะหันไปมองที่ประตูพร้อมตะโกนว่าอิริซุไซมาเสะ (ยินดีต้อนรับ) เพื่อ
เป็นการต้อนรับเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่งดัง แล้วจึงคิดนิ้วเปาะเมื่อเห็นว่าแขกที่
เดินเข้าร้านมาเป็นใคร "จิ้งหะดีมากเลยอาคิสึกซัง* เชิญนั่งที่บาร์เลยครับ!"

'อาคิสึกซัง' ที่ว่านั่นหัวเราะตอบกลับมา ฉันไม่ได้หันไปมองเขา แต่ก็
พอจะรับรู้ได้ว่าเขาน่าจะหล่อไม่เบา เพราะยัยพินที่นั่งอยู่ข้างๆ สะกิดฉันยิกๆ
เลย

"จิ้งหะดีนี่หมายถึงอะไรนะมาสเตอร์"

"พอตีผมมีสุขภาพสตรีสองท่านนี้จะแนะนำให้อาคิสึกซังรู้จัก :)"

อ้าว มาสเตอร์ โหงเหมารวมฉันเข้าไปด้วยละ ฉันรู้สึกเขินๆ บอกไม่ถูก
เลยก้มหน้าก้มตาตีมือเมะซุตต่อไป ปล่อยให้ยัยพินหันไปแนะนำตัวเองคนเดียว

"สวัสดีค่า~ ชื่อพินนะคะ ^O^"

"อ้าว พุดญี่ปุ่นได้ด้วยหรอเนี่ย" เสียงผู้ชายอีกคนหนึ่งทำให้รู้ว่าอาคิสึกซัง
น่าจะมีเพื่อนมาด้วยอีกคน

แล้วคนไหนกันนะที่ฉีดยาน้ำหอมกลิ่นนี้...กลิ่นที่ชวนให้รู้สึกมันเมาทั้งที่

* ซัง เป็นคำลงท้ายต่อจากชื่อคน แปลว่าคุณ ในกรณีนี้ อาคิสึกซังจะแปลว่าคุณอาคิสึก

ไม่ได้เมา แม้แต่หัวใจก็เต้นแรงขึ้นอีกจังหวะหนึ่ง

เอ๊ะ หรือว่าฉันจะเมาแล้วจริงๆ นะ...

"แล้วคุณเพื่อนล่ะครับ?"

ฉันชะงักไปเล็กน้อยเมื่อเขาเม่นขึ้นหา ตามปกติแล้วเวลาฉันไปเที่ยวกับ ยัยพิณ คนจะไม่ค่อยสนใจฉันเท่าไร เพราะยัยนี้ทั้งสวยทั้งแต่งตัวดี จะไปไหน แต่ละที่ก็ต้องเบียดตั้งแต่หัวจรดเท้า เทียบกับฉันที่หน้าตาไม่แยแต่ก็ไม่ได้จัดว่าดี จนต้องร้องว่าอะไร แต่งหน้าก็ไม่ค่อยเป็น บางทีเขียนคิ้วไปคนละทรง หรือ กริดอายไลน์เนอร์ไม่เท่ากันก็มี ส่วนเรื่องแฟชั่นอย่าให้พูดถึง ถ้ายัยพิณไม่ได้ มากำกับแบบสมัยอยู่มหา'ลัย ฉันก็เลือกหยิบๆ ใส่ๆ เอาตามมีตามเกิดนั่นแหละ เพิ่งมีครั้งแรกที่ผู้ชายหันมาถามฉัน หรือบางทีเขาอาจจะแค่เป็นคน มารยาทดีเหมือนคนญี่ปุ่นทั่วไปก็ได้...

และเมื่อยัยพิณเอาศอกมาถองฉันเป็นรอบที่สิบสาม ฉันถึงได้หันกลับไป ตอบคำถามของ 'อาคิสึกิซัง' ที่ยังรออยู่... แล้วก็ได้เห็นหน้าของเขาในที่สุด

และมันก็ทำให้ฉันที่ไม่ทันได้ตั้งตัวถึงกับชะงักค้างเหมือนถูกฟริชไปเลย รวากับเข็มนาฬิกาเดินช้าลงจนเกือบจะหยุดนิ่ง ทั้งที่เขาไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากนั่งเท้าคางอยู่บนเก้าอี้หน้าเคาน์เตอร์บาร์ ถือแก้วเบอร์เบิ้นบลูเล็ด ออนเดอะร็อกและขยับแก้วไปมาพอให้ได้ยินเสียงน้ำแข็งกระทบแก้ว... พลางเอียงคอมองหน้าฉันด้วยแววตาเป็นประกายแพรวพราวยิ่งกว่าประกาย จากแก้วเหล้าในมือเขา...

นัยน์ตาสีเขียวอ่อนที่ดูแวบหนึ่งเหมือนสีเทา ก่อนจะเปลี่ยนเป็นสีเขียว สลับกันไปเหมือนอัญมณีล่อแสงไฟทำให้ฉันหายใจติดขัดไปเล็กน้อย และ ไม่รู้ทำไม... ฉันถึงได้สังเกตเห็นทุกรายละเอียดบนตัวผู้ชายแปลกหน้าขนาดนี้ ทั้งเสื้อเชิ้ตสีดำพับแขน ปลายกระดุมลงมาสองเม็ด พั่นเนกไทไว้หลวมๆ เหมือน เพิ่งจะดึงออกก่อนเข้ามาในร้าน แล้วก็ข้อมือสุดเซ็กซี่ที่มองๆ ไปเหมือน นายแบบโฆษณาานาฬิกาข้อมือยี่ห้อปาเต้ฟิลิปป์นั่นก็ด้วย... นี่ถ้ารวม เสื้อสูทสีดำตัวนอกที่เขาถอดแขวนไว้ข้างหลังเข้าไปอีกคงจะหล่อแบบฟูลออฟชั่น ยิ่งกว่านี้แน่ๆ

ฉันสะดุ้งเลือกอีกครั้งด้วยฤทธิ์ศอกของยัยพิณ ก่อนจะรู้ตัวว่าตัวเอง

เปลืองจอหน้าเขามานานหลายวินาทีแล้ว นี่เขาจะมองฉันเป็นคนยังงั้นเนีย ฮี้ออออ

ก็เกิดมายังไม่เคยเจอคนหล่อขนาดนี้มาก่อนเลยนี่นา จะไม่ให้เวลา ตกตะลึงกันหน่อยหรือ

"เออ...สวัสดิ์คะ ชื่อนุ่มนึ่มคะ"

"นุ่มนึ่ม?" เขาทวนคำชื่อฉันด้วยสำเนียงภาษาไทยที่ดีกว่าคนต่างชาติทั่วไป ก่อนจะยื่นแก้วเบอร์เบิ้นมาตรงหน้าเป็นสัญญาณชวนชนแก้ว "แปลว่าอะไรหรือครับ"

"นุ่มนึ่ม เออ..." ฉันติดอ่างกะทันหันขณะเอื้อมมือไปชนแก้วกับเขา อย่างเหม่อลอย "ふわふわ* . . . かな?"

"เห..." อาคิสึกิซึ่งยิ้มก่อนจะยกเบอร์เบิ้นขึ้นจิบด้วยท่าทางที่สาบาน ได้ว่าเป็นการดื่มเหล้าที่เชิ่กซี้ที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็นมาเลย "ผมอาคิสึกิ โคจิครับ"

"ส่วนผมฮาไซเบะ ชินเซ ยินดีที่ได้รู้จักครับผม!"

"ยะ...ยินดีที่ได้รู้จักคะ" ฉันตกใจนิดหน่อยเพราะเพื่อนของเขาจู่ๆ ก็พูดโพล่งขึ้นมาตอนที่ยังกำลังเคลิบเคลิ้มอยู่ในภวังค์ ก่อนจะกะพริบตาเร็ว แล้วหันหน้ากลับไปหามาสเตอร์ที่หลังบาร์แทน หัวใจยังเต้นตึกตักอยู่เลย นี่ถือเป็นเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นที่สุดในรอบปีเลยนะเนีย อยากให้อาลัยให้กับชีวิตที่แสนจืดชืดของฉันซะจริงๆ

หลังจากนั้นบทสนทนาส่วนใหญ่ก็เป็นของยัยพิณกับฮาไซเบะซัง โดยที่อาคิสึกิซึ่งผู้ชายที่หล่อเจิดจ้าจนแทบตาคนนั้นเพียงแต่นิ่งฟังอย่างเสียบๆ และมีหัวเราะเสริมบ้างเล็กน้อย ส่วนฉันนี่แทบจะละลายหายไปกับอากาศ จมจ่อมอยู่กับตัวเองและเหล้าบิวตรงหน้าอย่างเดียวเลย

ว่าแต่บิลด์ตัวเองดื่มเองคนเดียวมันก็เมาไวเหมือนกันแฮะ ชักจะเมินๆ แล้วสิ แต่นายผู้ชายเจิดจ้าที่นั่นมันสเปกยัยพิณชัดๆ และลองยัยนั้นเซ็ดทาร์เก็ตเอาไว้วแล้วคงไม่ยอมกลับง่าย ๆ จนกว่าจะได้ผลลัพธ์ตรงตาม KPI** ของหล่อน แงะๆ ดังนั้นฉันคงจะต้องดื่มคนเดียวล้าฟ้งไปจนกว่าจะหมดคืน และถ้าไม่

* ฟะวะวะ แปลว่านุ่มนึ่ม

** Key Performance Indicator ดัชนีชี้วัดผลงานหรือความสำเร็จของงาน เป็นเทคนิควิธีการหนึ่งที่ยิมนำมาใช้ในการประเมินผลการปฏิบัติงานในปัจจุบัน

ฉันแมกก็คงจะเหงาน่าดู เอ้อ

แคว้ง~

เสียงน้ำแข็งกระทบแก้วทำให้ฉันละสายตาจากฉลากหลังขวดเหล้า แล้วหันไปมอง ก่อนจะพบว่าคนที่เดินมานั่งข้างๆ ฉันก็คือ "...อาคิสึกิซัง?"

"นั่งด้วยได้มั๊ยครับ"

เอ๊ะ ทำไมล่ะ จะมานั่งกับฉันทำไม ฉันกะพริบตาปริบๆ ด้วยความงง และเขาก็คงจะเข้าใจว่าฉันสงสัยอะไร ถึงได้นุ้ยไปไปทางฮาโซเบะซังเพื่อนของเขา... ที่กำลังหัวเราะสนุกสนานอยู่กับยัยพินที่เปิดโหมดสาวสุดซอตแบบเต็มรูปแบบไปแล้ว นี่ฉันโดนเพื่อนทิ้งไปหาผู้อย่างแท้จริงแล้วสินะ ไหนล่ะการมาฉลองได้งานใหม่ตามประสาเพื่อนสาวที่มันสัญญาสัญญากับฉันเอาไว้ล่ะ

"ดื่มอีกมั๊ยครับ ผมเลี้ยงเอง"

เสียงของอาคิสึกิซังดังขึ้นมาอีกครั้ง ปลุกฉันที่เอาแต่เหม่อให้ตื่นขึ้น ก่อนจะกลับมาสู่ภาวะหายใจไม่เป็นจังหวะอีกครั้งเมื่อพบว่าคราวนี้เขาอยู่ใกล้มากๆ และพอมานั่งใกล้ๆ ไฟสลัวๆ อย่างนี้... เสน่ห์ร้ายกาจของเขาก็ยิ่งแรงขึ้นกว่าเดิมอีก

กลิ่นน้ำหอมที่เตะจมูกฉันเมื่อสักครู่นี้ก็น้ำหอมของเขานั่นเอง แอมพอมมาอยู่ใกล้ๆ ก็ยังมีอิมแพ็คต์มากกว่าเดิมเสียอีก... แล้วก็เหมือนจะมีกลิ่นบุหรืติดเสื้อมานิดๆ ด้วย...

แล้วเวลาแบบนี้ฉันต้องทำยังไงล่ะ ถ้าเป็นยัยพินคงจะจิกตากล้องแตกใส่เขาแล้วก็ชนแก้วอย่างมีจริตจะก้านไปเรียบร้อยแล้ว แต่ตอนนี้ฉันกลับนั่งหลังตรงตัวเกร็งมากเวอร์ เพราะชีวิตนี้ไม่เคยได้ใกล้ชิดกับผู้ชายคนไหนเลยนอกจากพ่อ พี่ชาย ครูที่โรงเรียน แล้วก็บุรุษไปรษณีย์ละ

"...เอ่อ ไม่เป็นไรคะ ฉันสั่งเองดีกว่า"

"ขออีกชุดหนึ่งให้คุณผู้หญิงน้อยมาสเตอร์"

"รับทราบครับผม" มาสเตอร์ตอบเสียงดังฟังชัดก่อนจะหันมาขยิบตาให้ฉัน ไมสิ ฉันไม่เกี่ยวนะ ไปขยิบตาให้ยัยพินนู่นนนน

"มาดื่มที่นี้บ่อยเหรอครับ"

เขาเริ่มชวนฉันที่กำลังสติแตกอยู่เงียบๆ คนเดียวในใจคุย ดูเหมือนว่าคนที่แตกตื่นจะเป็นฉันคนเดียวจริงๆ เขาก็แค่ชวนคุยตามมารยาท หรือไม่มีสิ่งสารพัดฉันถูกเพื่อนทิ้งอะไรเงี้ยๆ เอง ฉันคุยไปตามปกติก็พอมี

"ก็...ไม่บ่อยหรอกคะ พอดีฉันเพิ่งได้งาน ก็เลยมาฉลองกัน"

"อ้อ...ยินดีด้วยนะครับ :)"

เขายกแก้วขึ้นมาชวนฉันชนอีกแล้ว ฮืออออ ที่บ้านเป็นไก่เหรอก ทำไม่ชอบชน นี่ฉันมีแล้วนะ (แต่ก็ชนกับเขาอยู่ดี)

"ขอบคุณคะ..." ฉันตอบกลับมึนๆ พยายามยกแก้วขึ้นดื่ม ยังได้ยินเสียงยัยพิณกับฮาไชเบะซึ่งคุยกันอย่างถูกคอเป็นแบ็กกราวนด์...แล้วก็นึกสงสัยว่าอาคิสึกิซึ่งที่ต้องมาติดแหงกอยู่กับฉันขึ้นมา เลยเปลือยหลอดปากพูดอย่างที่ใจคิดออกไป "ขอโทษนะคะ"

"ครับ?" อาคิสึกิซึ่งที่กำลังยกแก้วขึ้นสั่งเบอร์เบิ้นอีกดริงก์เล็กคิ้วขึ้นเล็กน้อยก่อนจะหันมามองหน้าฉัน "ขอโทษเรื่องอะไรครับ"

"จริงๆ ไม่ต้องมานั่งเป็นเพื่อนฉันก็ได้นะคะ ฉันนั่งดื่มคนเดียวได้ ไม่มีปัญหาหรอกคะ คุณไปดื่มกับเพื่อนฉันเถอะ ท่านจะสนุกกว่านะคะ"

เขาอึ้งไปเล็กน้อย คงจะจีตรึงใจละสินะ ไม่แปลกหรอก ไม่ค่อยจะมีหนุ่มอยากมาเลี้ยงดริงก์ฉันเท่าไร เว้นแต่กรณีอยากจะได้เลี้ยงเหล้ายัยพิณแล้วถ้าไม่เลี้ยงฉันด้วยจะน่าเกลียดอะไร

จากนั้นเขาก็หัวเราะเหมือนฉันเพิ่งจะเล่าเรื่องตลกที่สุดในโลกออกไป ทำให้ฉันนั่งงตาแป๋วอยู่กับที่ ก่อนจะตกใจจนตาเบิกโพลง...เมื่อได้ยินคำพูดประโยคถัดมาของเขา

"ผมว่าคุณเข้าใจผิดแล้วละ" เขายิ้ม "เพราะผมไม่ได้สนใจเพื่อนคุณเลย ผมสนใจคุณมากกว่า"

"...!?"

"และถ้าผมไม่ได้สนใจคุณผมคงไม่มานั่งอยู่ตรงนี้นะครับ"

"อะ...เอ่อ..."

"ดังนั้นคุณเลิกสนใจเพื่อนคุณ แล้วหันมาสนใจผมดีกว่า"

"..."

สองชั่วโมงต่อมา

"...แล้วพอลฉันบอกว่าคุณป้าคะ คุณป้าไม่มีแถมเหลืออยู่ในบัตรแล้วนะคะ ก็โดนป้าเหวี่ยงใส่เต็มสตรึมเลยคะ เสียงดังมากด้วย จนเทนโจ* ต้องวิ่งลงมาจากชั้นสองเลย"

อาคิสึกิซึ่งหัวเราะเสียงใสด้วยท่าทางน่านมองเป็นที่สุด ก่อนจะเอื้อมมือหยิบเฟรนท์พรายด์ที่ส่งมาแกล้มเหล้าแล้วยื่นมาป้อนให้ ฉันที่เริ่มกริ้มแล้วจึงยื่นหน้าเข้าไปจับเฟรนท์พรายด์จากมือเขาแบบลืมเซ็น จากนั้นเราก็กินหัวเราะให้กันเหมือนกับเด็กๆ เมาเห็ดพิษ

ภายในเวลาไม่นานเขาก็ทำให้กำแพงของฉันทลายลง จนกลายเป็นว่าเรานั่งคุยกันอย่างสนุกสนานพอๆ กับยัยพินและฮาชิเบะซัง (ที่ตอนนี้ไปเล่นเกมปาลูกดอกกันสองคนเรียบร้อย) มาเป็นเวลาสองชั่วโมงกว่าแล้ว

ในสองชั่วโมงฉันได้รู้ว่าเขาเคยมาเรียนอยู่ที่ไทยตั้งแต่สมัยไฮสกูล จนกระทั่งแม่แต่งงานใหม่ย้ายกลับไปอยู่ญี่ปุ่นและทิ้งให้เขาอยู่คนเดียว ทำให้เขาต้องดิ้นรนหางานทำ ทั้งงานถูกและไม่ถูกกฎหมาย จนสามารถสร้างธุรกิจของตัวเองขึ้นมาได้ ส่วนเขาก็ได้รู้ว่าฉันเป็นนักศึกษาจบใหม่ที่เพิ่งกลับจากไปเรียนแลกเปลี่ยนที่ญี่ปุ่นหนึ่งปี และมีพี่ชายเป็นพวกไม่เอาอ่าวที่ป่านนี้ก็ยังไม่มียานพาหนะ ทำให้ฉันต้องเป็นแหล่งรายได้หลักของที่บ้าน เพราะแม่หย่ากับพ่อแล้วไม่ได้ทำงานอะไร อยู่บ้านเฉยๆ ส่วนพ่อก็ไปแต่งงานใหม่กับผู้หญิงที่ใช้เงินราวกับเบี้ยแถมยังเพิ่งจะมีลูกเล็กๆ หนึ่งคนทั้งที่ยังมีหนี้สินท่วมหัว

หัวข้อหนักหน่วงขนาดนี้พวกเขากลับคุยไปหัวเราะไป ทำจะเมาหนักจริงๆสินะ

"แล้วคุณทำไง"

"ฉันเหรอก ฉันก็ยื่นหน้าเสียอยู่ที่เคาน์เตอร์ อยากจะร้องไห้แต่ก็ต้องยิ้มต่อไปตามหน้าที่ คุณเข้าใจมั้ยนะ แสบปัสไมล์~ เนี่ยเป็นสโลแกนของซูเปอร์ซันนี่เลย"

"อาฮะ :)"

"แล้วสักพักเทนโจก็วิ่งลงมา คุณป้ากำลังจะหันไปไว้วายอิกรอบ

* เทนโจ (店長) หมายถึงตำแหน่งผู้จัดการร้าน

แล้วก็ขึ้นได้แบบกะทันหันว่าเมื่อวานตัวเองใช้แต้มในบัตรไปแล้วที่ชั้นสอง แต่ดันลืม แล้วก็หันมายิ้มแหยๆ ให้ฉันพร้อมกับบอกว่า 'โกเมนนะ (ขอโทษนะจ๊ะ)' ลั่นๆ คำเดียว"

"ฮ่าๆๆ เหนื่อยน้อยนะ" อาคิสึกซึ้งยิ้มพร้อมกับป้อนเฟรนช์ฟรายด์ให้ฉันอีก และฉันก็ยื่นหน้าเข้าไปจับอย่างว่าจ่ายก่อนจะพยักหน้าเร็ว

"เหนื่อยมากเลยคะ ฉันทำไปต* ที่นั่นแค่ครึ่งปีแต่เหมือนอายุสั้นลงไปตั้งสิบปีนะ T^T"

"ผมก็เคยทำไปตที่คอนบินี่นะ เหนื่อยสุดๆ ไปเลยละ เคยโดนคนมาขว้างขวดใส่ด้วย" อาคิสึกซึ้งว่าก่อนจะยกแก้วขึ้นมาอีกแล้ว "ชนแก้ว?"

"คัมไป~"

ฉันหยิบแก้วชนกับเขาอย่างลืมหืม ลืมคิดไปเลยว่าไม่ควรจะดื่มเยอะเกินไป เพราะจริงๆ ก็เป็นแค่เด็กจบใหม่เพิ่งหัดดื่มได้ไม่นาน แต่วันนี้ฉันสนุกมากจนไม่อยากจะคิดอะไรมากมายแล้ว แค่อยากดื่มกับผู้ชายแปลกหน้าที่โคตรหล่อแถมยังอ่อนแรงสุดชีวิตคนนี่ให้เต็มทีก่อนจะหมดเวลาตอนเที่ยงคืน และต้องกลับบ้านก่อนที่รถม้าจะกลายเป็นฟักทอง

ไหนๆ มันก็อาจจะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่เราได้เจอกันแล้วนี่นา ใช่ว่าจบคืนนี้เราจะได้คบกันเป็นแฟนแบบในการ์ตูนสาวน้อยหรือในนิยายแจ่มใสสักหน่อย

เพราะจริงๆ แล้วผู้ชายอย่างอาคิสึกซึ้งก็ไม่น่าจะมาหลงใหลได้ปลื้มผู้หญิงธรรมดาจิตตื่ออย่างฉันจริงๆ หรือก มันน่าจะแค่บรรยากาศพาไปมากกว่า บวกกับพลังเมกอัพฝีมือยัยพิณที่פקเครื่องสำอางติดมือมาทุกครั้ง ที่นัดกับฉันนะ

ดังนั้นคืนนี้ให้มันเป็นเหมือนเทพนิยายไปก็แล้วกัน ถือว่าฉลองที่ได้งานใหม่~

อาคิสึกซึ้งชวนฉันคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้อีกมากมาย เช่นเรื่องที่เขาคิดว่าไปไม่แดงบนเกาะมียาจิมาจังหวัดฮิโรชิม่านะสวยที่สุดในประเทศ และเรื่องที่ฉันไม่เคยได้ชมไปไม่แดงเลยทั้งที่อยู่ญี่ปุ่นมาตั้งปี พร้อมกับสั่งเหล้าแก้วใหม่

* ไปต มาจากคำว่า アルバイト (อะรุไบโตะ) ที่แปลว่าการทำงานพิเศษหรือทำงานพาร์ทไทม์

อยู่เรื่อย ๆ เหมือนจะมอมเหล้ากัน ซึ่งถึงแม้จะดื่มไปพร้อม ๆ กันแต่คนที่เมามากมีฉันคนเดียวแน่ ๆ ก็สีหน้าเขายังดูเป็นปกติมากเลยนี่นา

"ฮาไชเบะเพื่อนผมบอกว่าจะไปคาราโอเกะต่อกัน เพื่อนคุณก็ไปด้วย คุณจะไปมั้ย"

ณ จุดหนึ่งของคืนนั้น อาคิสึกิซังก็ถามฉันพลางมองหน้าฉันด้วยแววตาเชิญชวน กับริมฝีปากที่เหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ใช่ยิ้ม...มองแล้วชวนให้ใจสั่น ยังไม่รู้บอกไม่ถูก

ดังนั้นริมฝีปากฉันจึงเตรียมจะขยับไปก่อนที่จะลืมตาได้ Process อะไรใดๆ ลืมหมดกระทั่งเคอร์ฟิวเที่ยงคืนที่แม่ให้ไว้ เพราะใจมันบอกว่ายากจะไปต่ออีก...

"ปะ..."

คำว่า 'ไปคะ' เกือบจะหลุดออกจากปากฉันอยู่แล้วถ้าหากเสียงโทรศัพท์ไม่ดังขึ้นซะก่อน เสียงที่ขัดทุกความฟิน ทำลายทุกโมเมนต์ที่มีอยู่ และกระซกฉันกลับสู่โลกแห่งความเป็นจริงอย่างโหดร้าย...เมื่อชื่อของแม่ปรากฏให้เห็นอยู่บนจอ

"ขออนุญาตออกไปรับสายนะคะ"

ฉันพูดก่อนจะเดินออกจากร้านไป ขึ้นแม่ได้ยินเสียงคนเฮฮาในร้านเหล้าคงได้สติแตกแน่ เพราะฉันบอกแม่ไว้ว่าจะออกมา 'กินข้าว' กับยัยพิณ ไม่ใช่มากินเหล้า

"ฮัลโหลแม่จ๋า"

[ทำอะไรอยู่ ทำอะไรรับข้าจั่ง]

"เออ...ในร้านอาหารเขาเปิดเพลงดังอะคะ"

[ไม่ได้หนีไปเที่ยวผับซะมั๊ย]

"เปล่าค่ะ" (แค่ร้านเหล้าเอง)

[งั้นก็ดี แล้วเมื่อไหร่จะกลับล่ะ นี่จะเที่ยงคืนแล้วนะ]

ฉันก้มมองนาฬิกาข้อมือก่อนถอนหายใจแผ่วเบา "...เดี๋ยวกลับค่ะ"

[โอเค แม่รออยู่นะ]

"จ๋าาา"

จบคำนั้นฉันก็ตัดสายแล้วเก็บไอโฟนกลับเข้ากระเป๋าด้วยความรู้สึก
หม่นหมองอย่างบอกไม่ถูก ตั้งใจจะเข้าไปบอกลาอาคิสึกซึ้งและตามยัยพิน
กลับบ้าน แต่กลับหันไปแล้วเจออาคิสึกซึ้งยืนสูบบุหรี่ฟุ้งก่าแพงอยู่ด้านหลัง
เข้าเสียก่อน

แค่ยื่นซิบบุหรี่ด้วยมือหนึ่ง ส่วนอีกมือล้วงกระเป๋ากางเกงเท่านั้นก็ดูเท่
อย่างไม่ยุติธรรมแล้ว...

"จะกลับแล้วเหรอ"

ฉันมองหน้าเขางงๆ ว่าทำไมเขาถึงรู้ ก่อนที่จะนึกออกว่าเขาเข้าใจ
ภาษาไทยเนื่องจากเคยเรียน ม.ปลาย ที่ไทยนั่นเอง

"...คะ คุณแม่โทรตามแล้ว"

ฉันตอบออกไปแล้วก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กกะโปโลหนีเที่ยว
ช่วงแตกต่างจากผู้ชายที่มีเสน่ห์หรือแรงแถมยังเป็นผู้ใหญ่สุดๆ ตรงหน้า
ชะเหลือเกิน เขาคงจะนึกขำในใจสินะว่ายัยหนูน้อยนี่ยังเด็กจริงๆ เลย

"น่าเสียดายนะครับ อดไปต่อเลย"

"..."

"จ้ะ...ไว้เจอกันนะครับ"

"...คะ" ฉันตอบกลับไปด้วยรอยยิ้มบางเบา ทั้งที่รู้ดีว่าคงจะได้เจอกับ
เขาอีกแล้วแน่ๆ "ไปเที่ยวต่อให้สนุกนะคะ"

"อ้อฮี้" เขาตอบ "คุณจะกลับยังงั้น"

"เรียกแท็กซี่กลับเลยคะ"

"จ้ะเดี๋ยวผมไปยื่นเรียกแท็กซี่เป็นเพื่อน"

"ฮะ ไม่เป็นไรคะ" ฉันรีบปฏิเสธ แต่เขาก็มิได้ฉะพาด กลับขี้อึดกับบุหรี่
ในที่เขี่ยบุหรี่ก่อนจะเดินนำฉันออกไปที่ถนน ฉันก็เลยได้แต่เดินตามหลังเขา
ไปเสียบๆ เพราะใจจริงก็แอบดีใจที่เขาเสนอตัวเดินมาส่ง

หรือว่าฉันควรจะขอเบอร์ติดต่อไม่ก็ขอแลกไลน์เอาไว้สินะ...แต่ผู้ชายเขาก็
ไม่ได้ขอ ฉันรูกเองจะดูแลไปหรือเปล่า

ฉันมัวแต่คิดสะระตะจนสุดท้ายก็หมดโอกาสเมื่ออาคิสึกซึ้งเรียกแท็กซี่
มาให้ฉันพร้อมกับเปิดประตูรอแล้ว ฉันเลยต้องรีบก้าวขึ้นไปบนรถและบอก

พี่แท็กซี่ให้ขับไปแถวลาดพร้าว

แต่อาคิสึกซังที่จับประตูรถอยู่ก็ยังไม่เปิดประตูให้ ฉันก็เลยหันไปหาเพื่อจะบอกลาเขาเพราะคิดว่าเขาอาจจะกำลังรออยู่

และตอนนั้นเองที่ฉันรู้สึกได้ถึงสัมผัสนุ่มหยุ่นจากริมฝีปากของคนตัวสูงที่ยื่นหน้าเข้ามาจู๋จ๊อมโดยไม่ให้รู้ตัว...พร้อมกับอะไรบางอย่างที่ถูกยัดใส่มือฉัน

จังหวะที่ฉันมีนและเบลอ ไม่ว่าจะด้วยฤทธิ์เหล้าบ๊วยที่กินเข้าไปเป็นแกลลอน...หรือฤทธิ์จากรอยจูบที่ยังติดตราตรึงอยู่บนริมฝีปากแม้เขาจะถอนจูบออกไปแล้วก็ตาม อาคิสึกซังก็พุดขึ้นด้วยเสียงกระซิบและรอยยิ้มมุมปาก รวากับตั้งใจจะสะกดจิตฉันให้ทำตามที่เขาบอก

"Call me. (โทรมานะ)"

"..."

"また会おうよ。(แล้วเจอกัน)"

รถแท็กซี่แล่นจากมาแล้ว โดยที่ฉันไม่ได้ตอบอะไรเขากลับไปแม้แต่คำเดียว

ในมือฉันกำกระดาษใบเล็กๆ ที่อาคิสึกซังยัดใส่มือฉันเอาไว้แน่น จนเกือบจะยับเลยต้องลนลานรัดมันให้เรียบตามเดิม ฉันมองดูตัวคนจิ๋วของอาคิสึกซังที่อยู่บนนามบัตรใบนั้น ก่อนจะลากสายตาผ่านตำแหน่ง CEO ลงมายังเบอร์โทรศัพท์มือถือของเขา...

พลันเสียงแหบนิดๆ ที่เขากซึ่วรวรานใจของเขาก็กังว่วขึ้นมาในหัวอีกครั้ง...

'Call me.'

หัวใจฉันเต้นแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และบนหน้าก็มีรอยยิ้มที่กว้างที่สุดจนปากแทบจะฉีก รู้สึกเหมือนเป็นเด็ก ม.ต้น เพิ่งได้คุยกับรุ่นพี่ ม.ปลาย ที่แอบบึ้งเลยอะ ฉันนี่ทำอะไรบ้างจริงๆ นะ

"ไปทางไหนครับน้อง"

"เอ่อ ขึ้นทางด่วนเลยค่ะ ลงตรงพระรามเก้า แล้วก็..."

หลังจากบอกทางให้พี่แท็กซี่เสร็จแล้วจู่ๆ ฉันก็รู้สึกง่วงมากๆ ขึ้นมา

คงเพราะอะดรีนาลินมันพลุ่งพล่านจนแห้งเหือดหายไปหมดแล้วแน่ๆ ร่างกายถึงได้หมดสิ้นเรี่ยวแรงขนาดนี้ ดีล่ะ ถ้าอย่างนั้นกลับถึงบ้านเมื่อไหร่ฉันจะรีบส่งอีเมลล์ไปหาเขา แล้วก็แอดไลน์จากเบอร์มือถือ จากนั้นถ้ามีโอกาสก็จะได้นัดเจอกันอีก...

ฉันวาดฝันเรื่องเดี๋ยวในอนาคตของฉันกับอาคิสึกิซัง มโนยาวไปถึงตอนได้คบเป็นแฟนและแต่งงานกันเลยทีเดียวทีเดียว ก่อนจะสะดุ้งตื่นอีกครั้งเมื่อได้ยินพี่แท็กซี่ร้องเรียกด้วยน้ำเสียงนอยด์ๆ อ้าว ถึงบ้านแล้วหรอ นึ่มนิเพลีนจนหลับไปเลยหรอ บ้าไปแล้ว

"เร็วๆ หน่อยน้อ พี่จะรีบวนไปรับลูกค้าต่อ"

"อ๊ะ เอ่อ ค่ะ"

ฉันก็ลืกรอหยิบกระเป๋าตังค์ออกมาหยิบเงินค่าแท็กซี่ส่งให้พี่เขา แล้วก็รีบคว้าข้าวของก่อนจะโดดลงจากรถและเดินกลับเข้าบ้านตัวเอง โดนแม่ที่รออยู่ดูนิดหน่อยเรื่องที่มีกลิ่นเหล้าติดตัวกลับบ้าน และในที่สุดก็ถึงเวลาส่งข้อความไปหาเขาสักที...ฉันกระโดดลงไปนอนกลิ้งๆ บนเตียงพลางนึกถึงข้อความที่จะส่งไปหาเขา ส่งยังไงดีนะ...วันนี้สนุกมากเลย ชอบคุณมากนะคะ ก็ดูเหมือนไปเดทกันไปหน่อย เราเพิ่งเจอกันครั้งแรกเอง เดี่ยวเขาจะตกใจ แต่ถ้าจะส่งว่ายินดีที่ได้รู้จักค่ะ ก็ดูตลกและเป็นทางการไปนิด

ฉันใช้เวลาอีกครึ่งชั่วโมงถึงได้ข้อความที่คิดว่าดีที่สุดแล้ว จึงตั้งใจจะหยิบนามบัตรออกมากดเบอร์

แต่กลับไม่เจอกระดาดแผ่นเล็กไปนั้นที่ไหนเลย

ไม่ว่าจะคุ้ยกระเป๋าควานหาในทุกซอกทุกมุมก็ไม่เจอ ทำถึงขั้นออกไปเดินหาที่ร้านหน้าบ้านดูเผื่อว่าจะทำหล่นตอนหยิบกุญแจบ้านออกจากกระเป๋า ก็ไม่เจอ

มันไม่อยู่ที่ไหนเลย ฉันทำนามบัตรของเขาหายไปแล้ว

และสุดท้ายข้อความนั้นที่นอนคิดอยู่เกือบชั่วโง่ ก็เป็นได้แค่ข้อความร่างที่ผู้รับจะไม่มีวันได้เห็น เพราะมันจะถูกส่งไปดองอยู่ในกล่อง Draft ตลกดไปเท่านั้นเอง

หนึ่งเดือนต่อมา

@ViperX Advertising

"บริษัทเราจะใช้โปรแกรมแชตที่ชื่อว่า Chatwork เวลาคุยงานกันจะ
หนูก็ต้องเริ่มจากการสมัครอีเมล Gmail ก่อน จากนั้นก็สมัคร Account
ใน Chatwork แล้วเดี๋ยวพี่แอดมินเขาจะเพิ่มหนูเข้าไปในกรุ๊ปรวมของบริษัท
นะจ๊ะ พอเข้าไปแล้วหนูก็ไล่แอดรุ่นพี่ในบริษัทแล้วก็ส่งข้อความไปทักทาย
แนะนำตัวกับทุกคนด้วยนะ"

"ค่ะ!"

"ส่วนนี่ก็เป็นบัตรพนักงาน เอาไว้แตะบัตรเข้าออกงาน แล้วก็เอาไว้
เปิดประตูออฟฟิศด้วยจ๊ะ ระวังอย่าทำหายล่ะ"

ฉันรับบัตรพนักงานสีขาวมาด้วยความตื่นเต้น มันเป็นบัตรพนักงาน
ใบแรกในชีวิตของฉันเลยนะเนี่ย กำลังจะกลายเป็นสาวออฟฟิศเต็มตัวแล้ว
จริงๆ เหมอ ไม่อยากจะเชื่อเลย รู้สึกเหมือนเพิ่งเรียนจบมาเมื่อวานเท่านั้นเอง
#ยังไม่อยากแก่

ชีวิตเด็กน้อยได้จบลงแล้วตั้งแต่วันนี้ไป เพราะฉันได้กลายเป็นผู้ใหญ่
วัยทำงานแล้ว จะมาทำอะไรเป็นเด็กๆ ไม่ได้

"เออละ มีตรงไหนสงสัยอะไรอีกมั๊ยจ๊ะ"

"ไม่มีแล้วค่ะ ขอบคุณมากนะคะ"

"โอเค ถ้าวันนี้โต๊ะของเรา ดูแลรักษาความเรียบร้อยให้ดีละ มีอะไร
สงสัยก็ถามพี่พลอยที่นั่งอยู่ข้างๆ ก็ได้ เค้าทำตำแหน่งล่ำเหมือนกัน ศึกษา
เรียนรู้งานจากพี่เค้าก็ได้"

"ค่ะ ขอบคุณด้วยนะคะพี่พลอย"

"จ้ะ" พี่พลอยที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ หันมายิ้มให้ฉันอย่างเป็นมิตร ทำให้ฉัน
รู้สึกอุ่นใจคนน้อยที่ไม่ต้องเจอกับเพื่อนร่วมงานสุดใจร้ายตั้งแต่บริษัทแรก
หลังจากที่โดนรุ่นพี่ที่มหา'ลัยขู่มาซะเยอะ เพราะสิ่งหนึ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่างานยาก
ก็คือเพื่อนร่วมงานแหย่แหละ เคยได้ยินมั๊ย คับที่อยู๋ได้ แต่คับใจมันอยู่ยากนะ

ช่วงเช้าของวันนั้นฉันได้พี่พลอยอธิบายสโคปงานของตำแหน่งล่ำ
ภาษาญี่ปุ่นให้ฟัง รวมถึงได้รับงานแปลเอกสารเล็กๆ น้อยๆ มาจากหัวหน้าทีม

เซลล์ระหว่างรอให้ 'นาย' กลับเข้าออฟฟิศในตอนบ่ายจะได้แนะนำพนักงานใหม่ เพราะว่าตอนสัมภาษณ์งานเหมือนว่านายจะไม่อยู่ ฉันก็เลยได้คุยแต่กับหัวหน้าแผนกภาษาอังกฤษญี่ปุ่นและพี่ HR แค่นั้นสองคนเท่านั้น

และ 'นาย' ที่ว่านี่ก็คือนายญี่ปุ่นเจ้าของบริษัท หรือประธานบริษัท ViperX Advertising ที่ฉันทำงานอยู่เองคะ

"นายบริษัทเราหล่อมากเลยนะ อย่าเผลอหลงเสน่ห์เข้าล่ะ"

ระหว่างช่วงพักเที่ยงฉันก็ตามพวกรุ่นพี่ไปซื้อข้าวกล่องที่คอนบินี่ ก่อนจะมานั่งกินข้าวกันที่โต๊ะม้าหินอ่อนหน้าตึก ดูเหมือนว่าพักเที่ยงนี้แหละ จะเป็นช่วงเวลาแห่งการเมาท์เพราะตอนปกติทุกคนเงียบกันมากเลย

"ใช่ๆ เพราะเขาคุยมากเลยแหละ ยิ่งวันไหนอารมณ์ไม่ดีนะ ไม่มีใครเข้าหน้าติดหรอก"

"เวลาเงียบๆ นี่น่ากลัวที่สุดเลย แต่เค้าก็ทำงานเก่งมากเลยนะ ขายงานได้แต่แถมเอาแต่ใหญ่ๆ บางทีงานมาเป็นสิบยี่สิบล้านก็มี"

"นั่นสิ เก่งจนไม่ต้องมีเลขาฯ เลยอะ เพราะไม่มีใครทำงานได้ตามความคาดหวังของนายสักคน จนแบบทำเองดีกว่าไร้"

"ถ้านายรับเลขาฯ นะฉันจะไปสมัครคนแรกเลย ถ้าได้มองหน้านายทุกวันต้องทำงานอย่างมีความสุขโคตรๆ แนง"

"แล้วแกว่าคนญี่ปุ่นในออฟฟิศเราคนไหนหล่อสุดอะ"

"หืม? อู๊ยเลือกยากจัง ถ้าเอาแค่หน้าตานะ ฉันว่านายหล่อสุดแล้ว เอ๊ะ แต่ฮาไซเบะซังฝ่ายเซลล์ก็ดี..."

"ฉันขอไหวตคาเมอิซังเมเนเจอร์ทีมครีเอทีฟแล้วกัน หนุ่มเซอร์ๆ นี่ฉันชอบนัก"

"อ้าว ฉันจ้องมิเนอิซังแผนกมาร์เก็ตติ้งนะ" พี่พลอยพูดขึ้นบ้างก่อนจะหัวเราะคิกคัก

ฉันนั่งฟังพวกรุ่นพี่เลือกหนุ่มญี่ปุ่นในออฟฟิศกันคนละคนสองคนด้วยรอยยิ้มโดยไม่ได้ผสมโรงเข้าไปด้วยเพราะฉันก็ยังไม่วู้จักเลยสักคน แต่ดูเหมือนจะหล่อหลายคนนะเนี่ย ฉันเินต์ไว้ในใจเตรียมไปไมให้ยัพินอิจิจาเล่นคืนนี้

จากนั้นเมื่อหมดเวลาพักเที่ยง หัวหน้าแผนกก็บอกว่าให้ฉันเตรียมตัว

เข้าไปแนะนำตัวกับนายแล้วก็เซ็นสัญญาเริ่มงานด้วยเลย
ตื่นเต้นจังแฮะ ได้ยินว่าเขาดู ฉันจะโดนดูด้วยมั๊ยนะ
"เฮ้ย เข้าไปได้แล้วละ นายรออยู่"
"ค่ะ!"

ฉันหายใจเข้าลึกสุดปอดก่อนจะเดินไปที่ห้องของ CEO ที่อยู่สุดปลาย
ทางเดิน เป็นห้องเดียวที่ติดกับหน้าต่าง และเป็นห้องที่ (ได้ยินมาว่า) ไม่ค่อย
มีใครอยากเข้าไปใกล้สักเท่าไรเพราะกลัวนายที่สุดแสนจะดุคนนี้ ในหัว
ก็จินตนาการไปเรื่อยว่านายจะหล่อเบอร์ไหนกัน...

จนกระทั่งมาถึงหน้าห้อง ฉันก็ยกมือขึ้นเคาะประตูสองทีเพื่อเป็นการ
ขออนุญาต และเสียงที่ตอบกลับมาจากอีกฟากหนึ่งของประตูก็ชวนให้รู้สึก
คุ้นเคย...คล้ายกับว่าฉันเคยได้ยินเสียงนี้ที่ไหนสักแห่งมาก่อน
แต่จะเป็นไปได้ยังไง มันไม่น่าจะบังเอิญขนาดนั้นหรอกน่า

"ขออนุญาตนะค่ะ"

ฉันเปิดประตูเข้าไปในห้องทำงานที่ตกแต่งอย่างเรียบง่ายเน้นสีดำ
และเทา ชวนให้รู้สึกเคร่งขรึมและร้อนแรงบอกไม่ถูก ฉันรู้สึกใจเต้นตึกตัก
โดยไร้สาเหตุเมื่อมองเห็นชายร่างสูงในชุดสูทสีดำสนิทยืนล้วงกระเป๋าหันหลัง
ให้ฉันอยู่

จนกระทั่งเขาละสายตาจากหน้าต่างกลับมาทางฉันนั่นแหละ...ถึงได้
รู้ว่าทำไมหัวใจถึงได้เต้นแรงขนาดนี้

เพราะฉันจำกลิ่นน้ำหอมเฝ้ายวนใจที่ผสมรวมกับกลิ่นบุหรืกลายเป็น
กลิ่นเฉพาะตัวที่แสนจะเซ็กซี่ของ 'เขา' ได้นั่นเอง

ผู้ชายแปลกหน้าที่ขโมยจูบฉันไปในคืนนั้น!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622009.html>